



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

BLAUW KRIJT

JEF CAELEN

De speelfilm start met een lange openingscène met daarin een overduidelijke introductie van de personages. Dit deel van de film is te lang uitgesponnen en remt het tempo van de film.

Het verhaal is een bekend gegeven en is goed uitgewerkt in de opbouw naar de betekenis van de titel; deze wordt dan ook keurig ingelost. Een zwak punt in het scenario is de ontmoeting met de andere vrouw. Het was geloofwaardiger geweest indien deze relatie al wat langer speelde. Daardoor komt ook de scène met het drinken van de wijn uit de lucht vallen. De scène met de beer op het bankje is mooi, maar wordt verder in de film niet ingelost. We zien een mooie filmische overgang van zoenen naar negerzoenen.

De karakters zijn overduidelijk in hun spel. Dat is voor dit genre film passend gedaan. De luchtige muziekkeuze onderstreept nogmaals het karakter van de film. We zien een mooie dubbelrol van de actrice. Het camerawerk geeft mooie totalen en zit dicht bij de expressie. De spelregie had strakker gekund. Een moralistisch getinte film met een knipoog komt meer tot zijn recht als de montage wat vlotter verloopt.

De klassieke opzet van de film maakt het verloop voor de kijker snel duidelijk, daardoor verliest het als kijkspel zijn attractiviteit.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Shiva Moon

Tobias Stokhof

Een welhaast caleidoscopische visuele trektocht rondom een heilige crematietempel in Nepal. Een grote diversiteit aan beelden, gesproken informatie en emoties trekken in schijnbaar willekeurige volgorde voorbij. Heeft de maker dit bewust gedaan, analoog aan de ongeordendheid op de locatie? Of is de maker in de valkuil gestapt van teveel willen laten zien in plaats van zich te richten op één facet van deze tempel? Feit is wel dat er een kleurrijk geheel ontstaat waarbij het toegevoegd commentaar leidend is en daarmee de verhaalstructuur van de film bepaalt.

De slottekst becommentarieert mooi het open einde van de gestorvenen: reïncarnatie of een roemloze zwerftocht in het hiernamaals.

We zien mooie afwisselingen tussen close ups en totalen. Veelal registreert de camera, maar er zijn ook opnames die bovenop de actie genomen zijn. Mooie montage van de apen in combinatie met het commentaar over de hoogingezetenen. De geluidsband is uitstekend in balans. Daarentegen is de balans in de vertelling zoek. De aangekondigde ceremoniële crematie wordt pas aan het einde van de film verder gevolgd, het tussengedeelte geeft wel heel veel informatie over aanpalende gebruiken die van een niet-insider veel inlevingsvermogen eist.

De maker heeft hoorbaar en zichtbaar al veel kennis van Nepal en haar mystieke rituelen opgedaan. Maar hou als maker in gedachten dat je publiek in korte tijd deze kennisvoorsprong niet kan overbruggen.

Nominatie voor beste soundtrack.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Langs religieus erfgoed

Leo Baeten

Ingepakt in een filmisch verslag van een wandeltocht laat de maker de kijker kennismaken met enkele fraaie kerkgebouwen in het Limburgse landschap. De wandeltocht langs het Jacobspad rept over de bekende pelgrimage naar Santiago de Compostella, maar laat verdere raakvlakken achterwege.

Alle gebouwen hebben een religieuze historische betekenis zo wordt ons duidelijk. De formele tekst wordt in de 'ik' stijl enthousiast voorgelezen door de voice over.

Deze zware tekst, samen met de beelden, maakt de film wel tot een heel serieus document. Gelukkig zijn in de eindmontage een paar luchtige observaties van de deelnemers overeind gebleven.

De cameravoering is niet opzienbarend; waak voor teveel in- en uitzoomen. De camera volgt slaafs de wandelaars, ze had best wat dichterbij mogen komen.

Nu blijft het bij een goed gemonteerde registratie waarbij de tekst veel toelicht wat de beelden helaas niet bieden. En dat laatste heeft de neutrale toeschouwer wel nodig, al was het alleen al om enthousiast te worden om die tocht ook eens te lopen.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Freekje Engel

Annelies Heesakkers en Franka Stas

Een documentaire in het klein. Maar dan wel een hele mooie! De documentaire toont ons het leven van Freekje en haar drang om, zoals ze zelf zegt, ergens bij te willen horen. Een mooie intro met Freekje op haar éénwieler en de door haarzelf ingesproken tekst brengt direct een mooie sfeer. De verdere kennismaking met Freekje is speels, puur, soms confronterend, maar altijd onderhoudend. Geruisloos komen we in de wereld van Freekje: haar circus, school, thuis en haar conflict met haar klein zijn.

De cameravoering is 'live', bovenop wat zich met Freekje afspeelt. De maker, maar ook haar ouders, hebben Freekje op een dusdanige wijze gevolgd dat geen moment het gevoel ontstaat van voyeurisme. Ook het geluid is puur, de set noise is niet weggepoetst. Het muziekje van Coldplay is hiervan een mooi voorbeeld. Een prachtig uitgelicht shot is de breiende Freekje. De set up naar het krijgen van het mobieltje is heel subtiel uitgewerkt. De homevideo opnamen zijn dan wel van mindere kwaliteit, maar ze bieden wel mooie actuele momenten in het dagelijks leven van het gezin Engel. De montage laat alleen de kenmerkende shots zien en uitspraken horen.

De film is meer dan alleen een portret van Freekje. Het is een portret van een puber, gedreven op zoek naar zichzelf in een omgeving die het haar niet makkelijk maakt, maar soms ook hulp biedt. Dit is mooi in balans vormgegeven. Compliment voor de casting.

Nominatie voor beste cameravoering.
Waardering: **Zilver**.



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Anna, het meisje van Ezumazijl

P.J. Slotboom

Een speelfilm waarin een gelovig opgevoed meisje door de duivel bezeten raakt. De speelfilm is chronologisch opgebouwd waarbij de hoofdrolspelers met veel details geïntroduceerd worden. Allerlei verwickelingen tussen Anna en de geestelijke notabelen van dorp vormen het middenstuk van de film. Het slot is de duiveluitdrijving. Anna ondergaat deze gewillig, ze ervaart de uitdrijving als een verlossing.

Het is een grote productie geworden met een zwaar thema wat ook nog eens geënceneerd is in een ver vervlogen tijd. De maker heeft het zichzelf daardoor niet makkelijk gemaakt. De prachtige locatie, mooie kostuums kunnen de filmische gebreken echter niet verhullen. En die zien we met name in de spelregie. De dialogen zijn in een opzegfrequentie geregistreerd. Afgezien van het spel van Anna zijn de overige acteurs ongelooftwaardig, bijna lachwekkend in hun rollen. Wat doet een werkster in een scène als ze slechts 'sorry' zegt? En ouderlingen die braaf hun tekst opzeggen. Het scenario mist diepgang in de ruzie tussen vader en dochter. De karakters worden veel te vlak gehouden. Ook wordt regelmatig over de as gegaan. Als een scène (vader haalt in zijn boosheid de preek aan) zich qua dramatiek opbouwt, dan moet er niet met een totaalshot geëindigd worden. De voice over en dialogen in de film vertellen het verhaal. De filmische kwaliteiten, die ongetwijfeld aanwezig zijn, komen door deze regiekeuze niet uit de verf.

De jury heeft veel respect voor de encenering en de productie, maar met de kanttekening dat de maker zich vertild heeft aan deze productie.

Waardering: **Eervol.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Geloven

Ton Kraayenvanger

Na een zeer fraaie intro, waarin op dynamische wijze voorbeelden van allerlei religies worden getoond, verduidelijkt de maker zijn eigen mening over religies. En dat laat niets aan duidelijkheid te wensen over. De maker onderstreept dat met authentieke interviews, beelden, foto's uit het verleden en allerlei nieuwe en oude argumenten. De documentaire prikkelt doordat de maker duidelijk, en soms ongenueanceerd, zijn mening geeft. Hij raakt ook andere thema's aan zoals de mensenrechten, maar springt daarbij wel van de hak op de tak.

De prachtige beelden van 'all over the world', de vlotte montage, een verbluffende muziekeuze en commentaar dat uitstekend is opgebouwd, maken deze film geloofwaardig.

De maker wrijft het er soms wel dik in, maar dat laat onverlet dat het een innemende, ludiek gemaakte film is met een prachtige geluidsband!

Nominatie voor beste soundtrack.

Nominatie voor beste cameravoering.

Waardering: **Goud.**



Nederlandse Organisatie van Audiovisuele Amateurs

Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Waar Maas en Waal tezamen komen

Frans Sluijs

Anders dan de titel doet vermoeden hebben de Maas en Waal geen functie in de film. De maker laat via mooie opnames het stadje Woudrichem zien, maar heeft daarbij geen verhaallijn gekozen. De film is netjes gemaakt, doch is inhoudelijk niet verrassend: er ontbreekt een spanningsboog.

De maker heeft het zich niet moeilijk gemaakt qua camerastandpunten en camerabewegingen. Daardoor zien we teveel diabeelden. De voice over is prettig om naar te luisteren en goed verstaanbaar, maar hij leest de tekst zodanig op dat het een oneliner effect krijgt.

De filmer is er ondanks zijn mooie plaatjes onvoldoende in geslaagd om Woudrichem voor de jury op de toeristische kaart te krijgen.

Waardering: **Eervol.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

On duty in paradise

Rika Houthuijsen

Uit het vertelperspectief van het echtpaar wordt de kijker betrokken bij hun dagelijks leven op een camping in Alaska. De keuze voor dit werk wordt duidelijk als beelden van die activiteiten ondersteund worden met de door hen zelf ingesproken motivatie. Dit is mooi gedaan. De meest emotionele component is toch het slot van de film met de constatering dat ze hun kinderen missen. Pas dan komen we opeens dicht op deze vrijwilligers.

Met mooie en rustige beelden krijgt de kijker tijd om te acclimatiseren met de natuur, het echtpaar en hun beslommeringen. Twee werelden die hun eigen verhaal vertellen.

Het afbrokkelen van de gletsjer is zeker spectaculair, maar komt te vaak in de montage terug. Evenzo de totaalshots van de bevers. Hanteer hier het principe van: 'kill your darlings'.

De jury is van mening dat de maker de dagelijkse dingen en de natuur weliswaar goed heeft vastgelegd, maar er desondanks in de montage net niet in geslaagd is om van twee werelden één te maken.

Waardering: **Brons.**



Nederlandse Organisatie van Audiovisuele Amateurs

Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Adriaan Boeyens

Hub Boyens

Een korte impressie over het leven van de enige Nederlandse Paus Adrianus VI.

De zoektocht van de wandelaarster naar informatie over Adriaan Boeyens blijft ook voor de kijker een zoektocht totdat duidelijk wordt dat het hier over de enige Nederlandse Paus gaat. De mannelijke voice over verpersoonlijkt Adriaan.

Een rustige, mooi kort gemonteerde film. Veel statische shots van beelden en gebouwen maken dat het boeiende gegeven niet attractief ondersteund wordt met filmisch geschoten materiaal. Met als gevolg een wat vlak eindresultaat. De geluidsband is netjes verzorgd.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Hein

Bernard Vink en Mat Gerritsen

Met de film Hein hebben de makers een thema aangeroerd dat voor veel Nederlanders een onbekend stukje verleden is, laat staan het besef hoe daarmee om te gaan. Maar hoe zijn de makers omgegaan met het thema? De jury vindt dat op het gebied van het scenario en de regie de film niet voldoende uit de verf komt. We zien dit terug in het vertelperspectief: vanuit welke persoon wordt het verhaal nu verteld: de dochter, haar vader en wat is dan het verhaal? Pas later in de film wordt een duidelijker lijn aangehouden. Ook het scenario geeft de plot gemakkelijk weg, als we een radiofragment horen, een groot hakenkruis zien en de scène met de buurman en de collectant.

Wat veel beter geslaagd is, is het spel van de schoonzoon. Daar waar we Hein onwennig zien acteren, is het acteren van de schoonzoon geloofwaardig. We zien ook mooi verzorgde uitsneden, een prachtige tilt down van de zoldertrap en een mooie belichting. Regelmatig wordt een close up getoond als dit dramatisch gezien niet nodig is.

Een indringend thema waarbij het scenario het aflegt tegen de mooie filmische aspecten.

Nominatie voor beste acteur voor de rol van de schoonzoon.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Notenolie

Fred Boéré

De kracht van deze film is dat je vanaf het eerste moment in de sfeer bent van het echtpaar, het product en de omgeving. Alle processen worden heel onderhoudend, en vooral mooi en goed gedoseerd, in beeld gebracht. We zien een mooie montage waarin de diverse processen mooi in elkaar verweven zijn. De maker heeft de diverse ambachtelijke activiteiten zeer zorgvuldig opgenomen en dat komt terug in de *découpage*: alle overgangen en bewerkingen lopen vlekkeloos over in beweging en geluid. De camerastandpunten bij de interviews zijn van mindere kwaliteit. Het echtpaar komt hier te pontificaal in beeld.

Bewust horen we steeds het terugkerende thema van de muziek. Het authentiek binnen- en buitenbeelds commentaar geeft de film een mooi eigen karakter.

Wat onverhuld blijft is hoe in het levensonderhoud kan worden voorzien met dergelijke kleine opbrengsten.

Een ambachtelijke film over een ambachtelijk echtpaar. Bijna iedere noot wordt in deze film succesvol gekraakt. Heel mooi dat dit vastgelegd is!

Nominatie voor de beste soundtrack
Nominatie voor de beste cameravoering.

Waardering: **Zilver.**



Nederlandse Organisatie van Audiovisuele Amateurs

Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Op de grens van zoet en zout

Henk Koster

Een vakantiefilm, maar dan anders. Zeker omdat de film breekt met de gewoonte door de standaard slotzin te vervangen door een resoluut statement om naar deze streek nooit meer terug te keren. En dit statement komt niet uit de lucht vallen. Subtiële beelden van de beroemde paarden uit de Camarque achter prikkeldraad, zouteloze mijnen, processie die in het water valt; het ligt er dik op.

De meest versterkende factor van deze film is het ingesproken commentaar: luchtig, vertellend, in spreektaal, ze neemt standpunten in. Maar, kijken we naar de film of luisteren we naar het commentaar? De montage is willekeurig, van de hak op de tak, maar dat past ook in de onderliggende sfeer van deze film. Het stierengevecht is mooi gefilmd en gemonteerd.

Originele aanpak van een vakantiefilm en ... bedankt voor de tip!

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Figment

Willem Serné

'Een psychologische thriller', heeft de maker als ondertitel van deze film aangegeven. Ja ja, toe maar; naar het puntje van onze stoel dan maar...?

We zien het meisje geconfronteerd worden met allerlei onverklaarbare, verontrustende gebeurtenissen tijdens haar ochtendritueel. Dagelijkse gebruiksvoorwerpen keren zich tegen haar. Hallucineert ze of....? Dat laat de maker in het midden.

De maker laat in deze korte film zien dat hij alle facetten van de suspense tot in de finesses beheerst. De camera met zijn originele standpunten, de belichting, het acteren van het meisje, de zeer functionele geluidseffecten, de montage met de kleurcorrecties: alles vult elkaar geweldig aan en maakt de film compleet. De kijker zit niet alleen op het puntje van de stoel, we zitten er midden in!

Buitengewoon sterke regie wat zich uit door simpele acties zeer spannend in beeld te vatten. Hulde van de jury, je bent geslaagd voor deze thriller!

Nominatie voor beste soundtrack.

Nominatie voor beste camera.

Nominatie voor beste actrice.

Waardering: **Goud.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Overleven in restanten

Peter Keijsers

De titel is de stellingname van de maker. Maar komt dat ook naar voren in de film? Naar de mening van de jury blijft dit uitgangspunt heel dun en wordt al snel het ritme van de diverse biotopen weer in beeld gebracht. Dat levert bijzonder mooie plaatjes op, maar laat de kijker een beetje verlaten achter. Kijken we nu naar een natuurfilm of worden we op scherp gezet in een natuurdocumentaire? De stellingname moet dus steviger uitgewerkt moeten. Het gevoel blijft nu, ach het zal wel niet zo'n vaart lopen....

Mooie beelden, heel veel mooie beelden die de kijker doen wegdromen, maar dat kan niet de bedoeling van de maker zijn geweest.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Het boerke van Winssen

Lou Kruisbergen

Een compleet levensverhaal van kleine jongen tot oude man. Nadat duidelijk is geworden wat de gave van het Boerke inhoudt, stukt de ontwikkeling van het plot. De film kent nauwelijks duidelijke wendingpunten of verhaalontwikkelingen en verliest zich in teveel uitgesponnen details. Het scenario mist de broodnodige elementen van karakter- of verhaalontwikkeling.

We zien een zeer verzorgde mise en scène. Aan kostuums, historische attributen en locaties is zeer veel aandacht gegeven. De vlinderanimatie is een mooie vondst en mooi gemonteerd.

De regie had strakker moeten zijn in de dialogen en in het begeleiden van de acteurs die nu wat toneelmatig voor de camera acteren. De scènes worden ook te lang uitgespeeld. De film zakt daardoor in, wat heel jammer is omdat we wel zien dat er heel veel arbeid in de film gestoken is. Helaas zijn de filmische accenten achtergebleven bij de ambitieuze ambities van de maker.

Waardering: **Eervol.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Marius van Dokkum, een schilder met een verhaal

Geert Beauveser

De schilder vertelt en laat zien hoe zijn werk tot stand komt. Dit wordt door de hele film goed doorgezet. Zijn achtergrond, werkwijze, schilderijen en een expositie maken het verhaal compleet waarbij de beelden ondersteunend aan het verhaal zijn. De film kabbelt echter maar door en er blijft weinig verrassends over.

De cameravoering is netjes, maar weinig verrassend. De montage laat alles zien waarbij het wel goed gedaan is om eerst het eindresultaat te laten zien en dan pas de ontwikkeling naar het eindresultaat.

De voice over is wat vlak, ook de spinetmuziek zorgt niet voor een attractieve sfeer in de film.

De schilder heeft een mooi penseel, maar de maker is er net niet in geslaagd dit succesvol naar het filmdoek te vertalen.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Vol van leven

Joren Molter

"I am not alone but I am lost", wordt in het slot van de film gezongen. Daaraan voorafgaand is de kijker getuige geweest van het leven van Vivian en wat voor effect dat heeft op Daan.

De wijze waarop dit in beeld is gebracht is filmtaal in optima forma. De camera vertelt alles! Dialogen zijn er nauwelijks. Buitenbeelds horen we de verwijten van de moeder van Vivian; meer informatie heeft de kijker in deze film niet nodig. De kadrering van Vivian werkt beklemmend. Ieder shot is mooi van standpunt, shots staan lang, ze zijn sfeerpakkend. Vivian acteert uitstekend. Aan de geluidsband is alle aandacht gegeven. Ook de muziek is homemade.

De vormgeving is zeer bijzonder en meeslepend. Hou de balans tussen vormgeving en andere filmische aspecten echter goed in de gaten.

Hulde voor deze schitterende film!

Nominatie voor beste acteur (Daan).
Nominatie voor beste actrice.
Nominatie voor beste cameravoering.

Waardering: **Goud.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Binky

Ber Steijns

Bijzonder is het zeker om een dergelijk huisdier in huis te hebben en dan mag het ook nog een hoofdrol spelen! Leuke homevideo waarin we het Göttinger minivarkentje op zijn pootjes volgen. We krijgen zo mooi inzicht in het inburgeringproces van onze hoofdrolspeler.

De camera laat het allemaal zien en wordt daarbij ondersteund door een voice over. Het muziekje heeft ook een vrolijk karakter. De film was af geweest met een shot van het varkentje als hij naar zijn favoriete video Babe kijkt.

De film straalt eenvoud uit, er is niets in scène gezet waardoor de kennismaking met het varkentje, in en met het pleeggezin, oprecht is.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

De Weerribben, blijft er brood bij het water., of wordt het water en brood?

Janny Boot-Garritsen

De film legt de tegenstelling bloot tussen recreatieondernemers en natuurbeschermers. De intro met een landkaart laat het ontstaan zien van dit mooie gebied. Vervolgens wisselen natuurbeschermers en ondernemers elkaar af in het beargumenteren van de door hen ingenomen stellingen. Op deze wijze bouw je weliswaar de stelling op, maar het tempo van praten en het dialect bemoeilijken het volgen van de meningen waardoor de problematiek niet. geheel duidelijk wordt. Hier had een ondertiteling aanvullend kunnen werken.

We zien te vaak de sprekers in beeld. De ondersteunende beelden van het riet snijden zijn mooi, maar meer van dit soort beelden zouden de stellingen van de ondernemers beter hebben onderschreven. De shots van het rondvaren zijn op den duur teveel van het goede.

Opvallend zijn de vele totaalshots. Draai ook close ups, dergelijke shots betrekken de kijker meer bij het onderwerp. De regie had van dit mooie onderwerp een kortere film kunnen maken met minder 'hoofden' en meer/beter to the point omgevingsmateriaal.

Waardering: **Eervol.**



**Nederlandse Organisatie van Audiovisuele
Amateurs**

Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

De juwelen van Brazilië

Hans Jonker

Na een mooi verzorgde introductie laat de maker, in een welhaast onafzienbare reeks, beelden zien van de schitterende flora en fauna in Brazilië. Omdat de maker geen duidelijke stelling neemt en alleen maar de natuur laat zien, ontstaat er geen spanningsboog in de film. Dat is voor de neutrale kijker wel nodig om geboeid naar de film te kunnen blijven kijken. De opsomming van namen en de vele details van alle voorkomende dieren duurt daardoor te lang. De prettige commentaarstem komt in de montage steeds terug nadat de muziek is weggedraaid. Deze stijl werkt storend.

We zien een rustige cameravoering. Maar doordat nagenoeg alle opnames frontaal op de actielijn zijn gemaakt, ontstaat een eentonige reeks van beelden.

Waardering: **Eervol.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Foutje, bedankt

PRO DEO

Na een korte introductie van de hoofdrolspelers ontwikkelen zich twee verhaallijnen die op een verrassende manier bij elkaar komen. De speelfilm kent een klassieke opbouw met obstakels en reddingsboeien. Ze wordt in chronologie van de tijd aangeboden.

Het aspect van de geloofwaardigheid is in het scenario een beetje uit het oog verloren: de vader accepteert wel heel gelaten zijn verlies, hij had best wel wat meer mogen lijden. En we blijven maar feestjes geven ondanks een financiële strop. We krijgen ook geen inzicht in het waarom van de voortdurende bestedingsdrang van de tijdelijk gefortuneerde vrouw. Zij speelt overigens zeer verdienstelijk.

De regie kan strakker. De scène met de serveerster is overbodig. Ook dialogen moeten natuurgetrouwer gebracht worden, bijvoorbeeld in de scène wanneer vader meldt dat het geld terug is.

Een aardig verhaal met mooi camerawerk en een leuke clou, maar te lang in zijn vertelling. De dialogen vertellen teveel het verhaal.

Nominatie: beste actrice voor de gefortuneerde vrouw.

Waardering: **Brons.**



Nederlandse Organisatie van Audiovisuele Amateurs

Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Uganda, de parel van Afrika

Con Soeters

De kracht van deze reportage is dat de maker niet in de valkuilen is gestapt die om hem heen gegraven waren. De maker blijft bij zijn thema en blijft weg van de voor het oprapen liggende natuurshots.

Uganda moet geholpen worden om weer de parel van Afrika te worden. Aids vormt de grote bedreiging. De maker laat dit in korte tijd goed doorklinken in de film. We zien eenvoudig maar doeltreffend camerawerk. De geluidsmix van live geluid/voice over en muziek is prima verzorgd.

Korte, mooie, degelijke productie. We voelen de betrokkenheid van de maker.

Waardering: **Brons.**



**Nederlandse Organisatie van Audiovisuele
Amateurs**

Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Anton en Yolanda

François Aelbrecht

De schilder- en beeldende kunst komen tezamen in het schilderij dat Yolanda maakt van Anton. Maar er is nog een kunstvorm die deze film verrassend maakt: de poëzie in de ingesproken tekst. Alle drie kunstvormen zijn verdienstelijk samengebracht in deze film.

In de parallelmontage worden de dichter en de beeldend kunstenaar netjes geïntroduceerd. De twee verhaallijnen worden voornamelijk gedragen door de zeer beeldend en poëtisch ingesproken tekst. De verhaallijnen blijven zich apart ontwikkelen totdat blijkt dat Yolanda Anton heeft geschilderd.

We genieten van de prachtige teksten. De filmische visualisatie steekt hier wat sober tegen af.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

...al goed?

Niek van Oostenbrugge

Een monoloog en een monoloog interieur, heb je dan een dialoog? Nee. Heb je dan wel een goede film? Ja, in dit geval wel. De makers hebben subtiel twee belevingswerelden uitgebeeld met als onderlaag: 'Wees niet te laat met je gevoelens!'

Het oorspronkelijke toneelstuk is op originele wijze verfilmd. De stijl van acteren in deze film, als ware het toneel, accepteer je meer en meer naarmate de film vordert. De gekozen vormgeving versterkt dit. De dubbelbeelden en de monologen zijn heel mooi verpakt.

In deze setting wordt heel veel van het acteervermogen van de actrices gevraagd. Overtuigend is het net niet. In filmische zin valt er aan dit stuk weinig eer te behalen. Wellicht worden daarom enkele flashbacks ten tonele gevoerd, maar deze worden als onnodig en als een stijlbreuk ervaren.

Door de keuze van één locatie, de dubbelbeelden en de statische manier van cameravoering, ontstaan regelmatig problemen in de continuïteit bij het oversnijden van close-up naar totaal.

De communicatie komt pas tot stand als beide personages zwijgen. Dat is het moment voor de kijker om deel te nemen in het spel.

De film eindigt met een mooi slotbeeld als alleen de vriend bij het afscheid verschijnt.

Waardering: **Zilver.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Herinneringen

Ivonne Wierink

Zijn emoties sterk genoeg voor een succesvol pleidooi ten faveure van de kille plannen van het Eindhovens ambtelijk apparaat? Deze ondertoon overheerst in de documentaire. De maakster blijft op afstand en registreert de strijd van Willie. Passanten, de burgemeester, bouwrapporten, alles komt langs om het gelijk van Willie binnen te halen. Is het voldoende? Het open einde doet het ergste vermoeden. Dit wordt mooi geïllustreerd door de lege stoel in de slotscène.

Herinneringen als één verhaallijn en vechtlust tegen overheidsplannen als andere verhaallijn, lopen mooi in elkaar over. De emoties van Willie zijn zeer oprecht. Ze klinken in deze setting als hulpeloos. Zelfs zo dat ook de maakster afhaakt door geen enkele vorm van sympathie of toekomst voor Willie af te geven.

De filmische vormgeving is heel sober; de camera registreert alleen maar. De geluidsband is matig verzorgd.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Revolution Caliente

Ton Kraayenvanger

“Ook gekooide vogeltjes zingen nog.” Een prachtige uitspraak als metafoor van de situatie van de Cubaanse bevolking. Deze uitspraak wordt ook in beeld heel treffend geïllustreerd.

De film is een lange vertelling over de revolutie, de Cubaanse bevolking, de spirit, het verval, de schaarste, de bureaucratie. Prachtige eigen gemaakte beelden worden afgewisseld met veel archiefmateriaal. Dit alles aan elkaar gesproken door een voice over die niet nalaat om ook zaken die we zien, nog eens toe te lichten.

De documentaire geeft een prachtig beeld van Cuba. Veel historische plekken worden bezocht en in het perspectief van de geschiedenis (de revolutie) geplaatst. We zitten dicht op de huid van de Cubanen en ervaren hun passie voor muziek. Dit is schitterend in beeld gebracht in een mooie muzikale montage.

De muziek houdt de Cubanen op de been, zoveel is duidelijk. De stellingname van de maker is ook heel duidelijk. Maar ook de door de maker bejubelde revolutie brengt de Cubanen van de regen in de drup. Op karakter en de aanstekelijke muziek overleven de Cubanen. Welke wind er ook waait.

Compliment van de jury voor de prachtige geschoten eigen beelden en de geluidsmontage. De film is wel aan de lange kant met wat slordigheidjes in de credits.

Nominatie voor beste soundtrack

Waardering: **Zilver.**



Nederlandse Organisatie van Audiovisuele Amateurs

Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Aan het strand

Paul Wolff

Het lijkt zo eenvoudig: het vastleggen op beeld van een kolonie zeeolifanten. En daar zit nu juist de kracht van deze film: eenvoud. De maker heeft zich zeer strak aan het onderwerp gehouden en alle uitstapjes die op de loer liggen naast zich neergelegd.

De camera komt bewonderenswaardig dicht op deze mastodonten. De voice over ligt prettig in het gehoor en beperkt zich tot het noodzakelijke commentaar.

Een spanningselement is niet ingebracht, kennelijk waren de Orka's elders op jacht. Het camerawerk is zonder opsmuk, maar laat wel alles zien.

De film eindigt zoals het begon: een leeg strand, als opmaat voor het nieuwe seizoen.

Waardering: **Zilver.**



Nederlandse Organisatie van Audiovisuele Amateurs

Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Shintoïsme

Marion van Leeuwen

Een impressie die fraai begint met het technologische Japan en vervolgens op klassieke wijze laat zien dat ook voor de moderne, hoog opgeleide Japanners er meer is tussen hemel en aarde.

Maar wat dat is, blijft in nevelen gehuld. De tekst: 'Binnen vinden geheimzinnige rituelen plaats', is kenmerkend voor de film: er wordt weinig verklaard en uitgelegd, alleen getoond.

De cameravoering is ter zake, ze laat mooie beelden zien. De montage is mooi van afwisseling tussen close-ups en totalen.

De film toont respect voor het Shintoïsme. De film respecteert ook de vertrouwde filmische paden. Daardoor blijf je als kijker op een afstand: we dringen niet door in deze wereld.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Oude liefde

Arie Heerkens en René van Vooren

Een speelfilm waarin in een lineaire sequentie het verhaal verteld wordt. Twee verhaallijnen komen uiteindelijk samen, resulterend in een happy end. Jasper is de grote winnaar: hij koppelt opa aan een oude liefde en houdt er zelf ook nog een vriendin aan over.

Maar het scenario met dit leuke gegeven mist ontwikkeling, werkt niet naar een climax toe, blijft erg braaf, er zijn geen obstakels. De regie had zich meer moeten manifesteren in het begeleiden van het acteren van de spelers. Zij blijven flets in hun ontwikkeling en emoties.

De *découpage* is verwarrend. Bijvoorbeeld in de scène waarbij het verdriet van opa naar voren komt. Bij de vertaling van scenario naar beeld zijn misstappen gemaakt; veel blikpunten staan niet goed.

Het scenario en de regie verdienen een serieuzere benadering.

Waardering: **Eervol.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Een leven zonder doel

Leen Muller

De maker roept met deze film bij de kijker een vreemde spanning op: waarom willen de bewoners hier in vredesnaam nog blijven? Waarom niet subiet vluchten? En eigenlijk is dat het omgekeerde van wat de maker wil bereiken met deze film. Alles keert zich tegen de bewoners. Dit dorp heeft niets meer te bieden en te verwachten. De maker laat dit overtuigend zien en horen.

De matige kwaliteit in beeld en geluid lopen parallel met de deplorabele situatie van Doel. En we zien al zoveel symboliek in de film. Is dit de stijl van de maker of is er gewoon lukraak gefilmd? Een uitgesproken waardering hierover is secundair, de intentie en geschoten beelden spreken voor de maker. Feit is dat de teloorgang van Doel met deze film geen halt is toegeroepen.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

It draaiboek fan God

Dick Martens

Het onophoudelijk gebabbel van Tinus drukt wel een heel groot stempel op de film. De voice over doet nog pogingen om rust te brengen en aanvullende verklaringen te geven, maar raakt volledig ondergesneeuwd door Tinus. En Tinus heeft veel te vertellen. Hij is volstrekt thuis in zijn door God uitgestippelde wereld. De kijker daarentegen valt van de ene verbazing in de andere. Er is nauwelijks een rustpunt.

De cameravoering en montage zijn volledig ondergeschikt gemaakt aan de verhalen van Tinus. Zijn onconventionele levenswijze is zo vreemd dat je je als kijker ongegeneerd gaat voelen. Dit omdat de camera heel dicht op Tinus zit.

De maker is zijn doel voorbij geschoten. Natuurlijk levert de levenswijze van Tinus bijzonder en veel materiaal op. Maar het draaiboek van Tinus laat zich niet vangen in 30 minuten. De maker had moeten doceren uit respect voor de levensstijl van Tinus. Want, wat blijft nu hangen: de curiositeit of de motivatie voor de levenswijze van Tinus?

Waardering: **Brons.**



Nederlandse Organisatie van Audiovisuele Amateurs

Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Mijn huisrif

Ton Sala

De film positioneert in een duidelijke structuur van ontstaan, bedreiging en herstel van het koraalrif van Bonaire.

Daarnaast wordt in de introductie duidelijk wat de filmmaker beweegt om regelmatig naar dit gebied af te reizen. Dit gebeurt in een mooie, luchtige 'ik' vertelvorm. Ongemerkt worden zo de vijf w's keurig ingevuld; we voelen ons al snel thuis op het huisrif van de maker.

Een onderhoudende film met prachtige beelden en ter zake doende details van het rif. De verwoestingen die moeder natuur heeft aangericht, herstellen wonderwel, we kunnen opgelucht adem halen. Dit is heel treffend door de maker uitgewerkt. De harp is te aanwezig.

Waardering: **Zilver.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Het land van de Patrijs

Mark Kapteijns

De maker houdt een filmisch pleidooi om het landschap van de patrijs in stand te houden. De film is traditioneel van opbouw: het toont allerlei dieren in het leefgebied van de patrijs waarbij de patrijs er in verhouding bekaaid vanaf komt. Allerlei details over het landschap worden toegelicht. De ondertitels bij de verschillende landschappen geven de film een wat 'schools' of een instructiefilm karakter. De epiloog is weinig verrassend, ze prikkelt niet.

De cameraman beheerst de camera volledig, mooie standpunten, crane-shots, fraaie beelden, mooie kaders en veel afwisseling in close-ups en totalen. Ook de montage en de geluidsband zijn keurig verzorgd.

De maker beheerst dit metier tot in de puntjes. En dat is tegelijk de valkuil voor de maker: de kijker, verwend als hij is, weet precies wat er komt.

Waardering: **Brons.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Nomen

Vladimir Murtin

De speelfilm toont een moment, een dag uit het leven van een licht dementerende man.

Een sobere vertelling die aarzelend begint, maar allengs meer emotie oproept. Ondersteund door het mooie spel van de oude man: klein, subtiel, mompelend, maar het komt daardoor heel dicht bij de kijker. De zoektocht op het kerkhof is prachtig ingehouden in beeld gebracht en is door de kadrering, rijders en camerastandpunten zeer effectief.

Door het mooie scenario, geschreven vanuit het vertelperspectief van de man, vertelt het verhaal, wat traag en voorspelbaar, zichzelf.

'Morgen is er weer een dag.'

Nominatie voor beste acteur.

Nominatie voor beste cameravoering.

Waardering: **Zilver.**



Nederlandse Organisatie van Audiovisuele Amateurs

Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

In het spoor van David Livingstone

Fred Boéré

Voor de ontdekkingen van David Livingstone doet de maker in filmische zin absoluut niet onder. De film is een genot om naar te kijken omdat er veel nieuwe elementen gebruikt worden om het verhaal te vertellen: we horen een prachtige Engelse monoloog interieur afgewisseld met een Nederlands commentaar. We zien mooie eigen beelden, kundig gemixt met zorgvuldig gekozen archiefmateriaal, een splitscreen om complementair materiaal in één moment te laten zien, een buitenbeeldse geluidslaag die heel effectief gebruikt wordt en een verhaallijn die blijft boeien door inhoud en vormgeving.

De jury complimenteert de maker met deze verfrissende wijze van aanpak voor het maken van deze documentaire.

Nominatie voor beste soundtrack.

Waardering: **Goud.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Mol

Filmgroep Skoep

Met permissie introduceert de jury een nieuwe verhaalstructuur: de metaforische verhaalstructuur. Want daar is in deze film heel mooi gebruik van gemaakt: het fanatisme van Lodewijk, het afnemen van een project en het stuklopen van zijn huwelijk, breken Lodewijk op. In combinatie met zijn jeugdtrauma brengt dit hem in een andere wereld. Lodewijk is nu de mol. De mol wordt opgejaagd, kun je ontsnappen aan de wrede mollenvangers?

Een heel sterke speelfilm in al zijn facetten! Prima spel van de acteurs, de mise-en-scène in de ondergrondse locatie is van grote klasse en bijzonder mooi uitgelicht. Dat Lodewijk in deze locatie alleen maar in schone kledij acteert, versterkt de verwijzing naar de schijnwereld van Lodewijk. Prachtig camerawerk met extreme standpunten en close-ups zoals van de driewieler. De kantoor-scène is heel goed geregisseerd. Prima soundtrack met goede verstaanbaarheid en prachtige dramatische muziek.

De spanningsboog blijft aanwezig tot het einde van de film. Knappe film!

Nominatie voor de beste acteur.

Waardering: **Goud.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Oldegalileën

Auke de Witte en Jeroen de Groot

Hoe breng je de historie van een wijk in beeld? Maar vooral hoe blijf je de neutrale kijker boeien met een document waarin lokale details de boventoon voeren? Nu, daar zijn de makers met deze documentaire heel aardig in geslaagd. Natuurlijk is de film net te lang voor de neutrale kijker en zitten er interviews in, zoals van de overspannen man, die bij de montage achterwege hadden kunnen blijven, maar de film heeft op filmisch gebied veel te bieden.

We zien een prima gecaste presentator die, al lopend, varend en recht in de camera kijkend, heel gemakkelijk zijn verhaal doet. Hij spreekt zijn commentaar onderhoudend en in de tegenwoordige tijd in. De geïnterviewden steken hier schril tegen af. De montage is doorspekt met ter zake doend archiefmateriaal.

Mooie documentaire die voor deze wijk in Leeuwarden van veel waarde is. Op de montagetafel hadden enkele 'darlings' achterwege moeten blijven.

Waardering: **Brons.**



Nederlandse Organisatie van Audiovisuele Amateurs

Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

De toekomst van Schotland

Zwaantje Spaai-Brink

“Een onderzoek in zakformaat.” Zo vat de jury het vrolijke filmpje samen. De verrassende conclusie na een onderzoek ter plekke, wordt heel leuk opgebouwd naar het einde van de korte reportage. De conclusie is belangrijker dan het filmisch aspect. We zien uit de hand geschoten beelden in een eenvoudige montage.

Absoluut leuke poging om het geheim van de Schotse kilt te ontrafelen, maar de filmische aspecten zijn te mager om succesvol in deze competitie deel te kunnen nemen.

Waardering: **Eervol.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

Ont-moeten

Jef Caelen

Ont-moeten, maar er vindt geen ontmoeting plaats. Er is kennelijk wel een ontmoeting in het verleden geweest als we de flash-back juist interpreteren. Er blijven twee werelden bestaan die ondanks verlangen en toenadering niet in elkaar overgaan. Ont-moeten staat hier voor definitief uit elkaar gaan. Vervreemden, om met Kafka te spreken.

De filmtaal is een belangrijke verteller in deze film. De mooie locaties aan het water spreken hun taal. De zwart/wit beelden zijn zeer fraai maar symboliseren ook de twee werelden. Mooi sober camerawerk. We horen geen dialogen, de muziek van de piano en de bandoneon ontlopen elkaar eerst, vloeien pas later samen.

Zo is er genoeg te genieten in deze sfeerfilm. Wat achterblijft is de onbeantwoorde vraag: wat is de aanleiding voor deze ont-moeting?

Waardering: **Zilver.**



Juryrapport NOVA Film Festival

Hengelo 2011.

The power of Mother Ganga

René Roeken

We zien een mooi begin en eind met de indrukwekkende muziek en de uitgesproken tekst van Brahma. Het is de 'stem van de Ganges' die goede raad geeft voor een ieder die wil luisteren. Het middenstuk van de film is een pure impressie van alles wat de rivier betekent voor de Hindoes en wat zich in de cyclus van dag en nacht rondom de rivier afspeelt. De Hindoes zijn met de navelstreng verbonden aan de Ganges.

Zowel het spiritueel belang van de rivier als dat voor het dagelijks leven blijkt goed uit de diverse beelden die ter plekke gedraaid zijn.

De intro en het eind van de film geven een wat pretentieuze indruk en zeker het eind duurt te lang om indrukwekkend te blijven. Door de zware taal verflauwt de aandacht. De kijker krijgt niet de mogelijkheid om zichzelf een beeld te vormen. De apotheose komt commercieel en bombastisch over en beïnvloeden de film op een negatieve wijze. Waarom wordt juist een Amerikaanse zanger ten tonele gevoerd?

Waardering: **Brons.**